

Arrest

nr. 286 947 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 december 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2021 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie, met name van haar Nederlandse partner, dhr. F.R. Op 9 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 270 338 van 24 maart 2022 het beroep verwerpt wegens laattijdigheid van het beroep.

Op 22 april 2022 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie, met name van haar Nederlandse partner, dhr. F.R.

Op 17 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 november 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/04/2022 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): H. H.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde F. R., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'

Volgende stukken werden toegevoegd aan de aanvraag:

-Foto's zonder datum: 4 stuks, waarvan 1 intiem, nog aantal zonder datum

-Foto's met datum: op uitstap, intieme foto's, met vrienden/familie - 12/10/2019; 20/10/2019; 18/01/2021; 23/12/2020; 20/09/2020; 30/09/2019; 31/12/2019;

-Verzendbewijzen van geld via Suri-Change vanwege de referentiepersoon aan betrokkene 19.05.2016, 11.03.2017, 18.06.2017, 20.04.2018, 10.03.2019, 20.01.2019. Hieruit blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, niet dat zij een duurzame parterrelatie hebben

-Huurovereenkomst met betrokkenen, aanvang 01/10/2020

-21 verklaringen op eer van verwanten en andere personen uit het netwerk van betrokkene en referentiepersoon. :

1. "A., R." dd. 29/09/2021 (verklaarde zus betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon met elkaar zijn van 2015 tot heden.

2. "A., J." dd. 30/09/2021 (familielid betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een relatie hebben van 2015 tot heden.

3. "A., O." dd. 27/09/2021 (broer betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een relatie hebben van 2015 tot heden.

4. "A., U." dd. 27/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden

5. "Z., S." dd. 28/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben

6. "M.-S., A." dd. 29/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben

7. "M.-S., A.-C." dd. 28/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben

8. "R., A." dd. 28/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben

9. "V., L." dd. 29/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben

10. "P., M." dd. 27/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben
11. "A., A." dd. 26/09/2022 (familielid betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden
12. "A. R." dd. 28/09/2022 (familielid betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden
13. "D., J." dd. 28/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een liefdesrelatie hebben vanaf 2015 tot heden
14. "E., D. D." dd. 25/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden
15. "F., M. A." dd. 29/09/2021 (schoonzus betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 en vanaf 2020 een gemeenschappelijk huishouden en samenwonen op adres xx. Stelt zich bereikbaar voor verdere informatie.
16. "F., C. S." dd. 28/09/2022 (schoonzus betrokkene): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 en vanaf 2020 een gemeenschappelijk huishouden en samenwonen op adres xx. Stelt zich bereikbaar voor verdere informatie
17. "F., D." dd. 29/09/2021 (familielid referentiepersoon): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 en vanaf 2020 een gemeenschappelijk huishouden en samenwonen op adres xx. Stelt zich bereikbaar voor verdere informatie
18. "F., M." dd. 28/09/2021 (nicht referentiepersoon): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 en vanaf 2020 een gemeenschappelijk huishouden en samenwonen op adres xx. Stelt zich bereikbaar voor verdere informatie.
19. "F., O." zonder datum (broer referentiepersoon): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een relatie hebben
20. "D., S." dd. 30/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden
21. "A., G." dd. 25/09/2021 (onbekende verwantschap): verklaart dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben van oktober 2015 tot heden

Betrokkene herneemt bij de huidige aanvraag gezinshereniging deels de stukken voorgelegd bij de aanvraag dd. 18/02/2021, geweigerd middels bijlage 20 dd. 09/08/2021. Dit betreft de voorgelegde foto's en de bewijzen van geldoverschrijvingen via Suri-Change. Zoals toen reeds gemotiveerd, kunnen enkele foto's niet aantonen dat betrokkene en referentiepersoon een duurzame relatie hebben. De foto's zijn slechts genomen op een aantal data en in een beperkt aantal contexten (op uitstap, in bed, met familie, in een bos), op basis waarvan het duurzaam karakter van de relatie, de stabiele aard van de banden en de intensiteit van de contacten in de geest van artikel 47/3 niet kan worden vastgesteld. Bovendien gaan de meest recent gedateerde foto's terug tot 18/01/2021, waardoor allesbehalve is aangetoond dat de relatie nog actueel is. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene en referentiepersoon bewijs aanleveren van de affectieve band tot op het moment van de aanvraag. Met de foto's daterend van langer dan een jaar voorafgaand aan de aanvraag is dit geenszins het geval.

Als bijkomend bewijs bij de huidige aanvraag legt betrokkene hoger vermelde 21 verklaringen op eer voor. Echter, deze vormen geen overtuigend bewijs, aangezien het stuk voor stuk standaard tekstjes zijn, met grotendeels identieke inhoud. Dit is het geval voor verklaring 15 t.e.m. 18, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat de verklaringen persoonlijke getuigenissen zijn, die een authentieke weergave geven van het oordeel van de getuige over de voorliggende relatie. Bij verklaring 5 t.e.m. 10 gaat het zelfs om een voorgedrukt tekstje, waarop de getuige louter de eigen identificatiegegevens invulde. Ook de andere verklaringen bestaan uit een standaard format met gelijkaardige inhoud. De verklaringen bevatten met andere woorden geen persoonlijke informatie of elementen van bekendheid van getuige met betrokkene en referentiepersoon, waardoor getuige een betrouwbare bron zou vormen om de relatie in te schatten. Evenmin halen de getuigen specifieke elementen aan die de duurzaamheid van de relatie kunnen staven. Het gesolliciteerd karakter van de verklaringen kan bijgevolg niet worden uitgesloten en ze worden niet weerhouden als valabel bewijs. Indien betrokkene en de referentiepersoon zoals de verklaarden claimen reeds een duurzame relatie onderhouden sedert oktober 2015, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, en of het daadwerkelijk gaat over een duurzame relatie. Bovendien, zoals hierboven aangehaald, werden geen nieuwe foto's voorgelegd in vergelijking met de vorige aanvraag, die dateert van 18/02/2021, wat dus langer dan een jaar geleden is dan de huidige aanvraag dd. 22/04/2022. Het getuigt van een magere bewijslast als

betrokkene geen nieuwe stukken kan voorleggen van de relatie gedurende dit laatste jaar. Ook de verklaringen op eerdere daten van een half jaar voor de eigenlijke aanvraag, waardoor het allesbehalve duidelijk is of de relatie op het moment van de aanvraag nog wel bestaat.

Enkel de verklaringen omtrent de samenwoning van betrokkene met referentiepersoon worden gestaafd door het voorgelegde huurcontract en de daadwerkelijke inschrijving van betrokkene op hetzelfde adres van de referentiepersoon sedert 18/02/2021. Echter zoals in de voorgaande beslissing dd. 09/08/2021 gemotiveerd, kan het loutere feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel gericht tegen de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’).

De bestreden beslissing wijst er verder op dat dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, het bestaan moeten bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing bespreekt de voorgelegde stukken in drie groepen:

- 1. Foto's en bewijzen van geldtransfers*
- 2. 21 verklaringen van familie en vrienden*
- 3. De huurovereenkomst met ingang van 1 oktober 2020*

Elk van deze onderdelen wordt in de bestreden beslissing afzonderlijk besproken en leidt telkens tot de afzonderlijke conclusie dat hiermee niet de nodige bewijzen zijn geleverd in functie van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Er gebeurt evenwel beoordeling geen enkele beoordeling in globo.

Dit wringt des te meer aangezien uit de voorgelegde huurovereenkomst en de inschrijving van verzoekster en de heer F. wel degelijk wordt aanvaard dat verzoekster en de heer F. al lang samenwonen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt bovendien dat het een één-op-één-relatie betreft. Behalve verzoekster en de heer F. zijn er geen andere personen ingeschreven op het adres.

De bestreden beslissing stelt dat dit geen afdoende bewijs vormt van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven. Ze overweegt evenwel niet of de andere voorgelegde stukken in dit verband een bijkomend bewijs kunnen vormen.

Ook over de foto's wordt gesteld dat zij - afzonderlijk beoordeeld – geen afdoende bewijs vormen om het duurzaam karakter van de relatie vast te stellen.

Hetzelfde geldt voor de bewijzen van verzenden van geld - die dateren tussen 2016 en 2019 – waarvan louter gesteld wordt dat deze aantonen dat verzoekster en de heer F. elkaar (al erg lang) kennen, maar niet dat zij een duurzame partnerrelatie hebben.

Evenwel ontbreekt een globale beoordeling. Het is alsof de gemachtigde van de staatssecretaris alleen de bomen wilde zien, maar niet het bos.

Dit is kennelijk onredelijk en hiermee wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel

Er bestaat geen discussie over het feit dat verzoekster en de heer F. elkaar al lang kennen. (sinds 2016 – zie bewijzen verzenden van geld)

Er bestaat ook geen discussie over de langdurige samenwoonst van verzoekster en de heer F. sinds oktober 2020. De huurovereenkomst op naam van verzoekster en de heer F. werd afgesloten met ingang van 1 oktober 2020. (stuk 6)

Dit wordt ook bevestigd door de gegevens van het rijksregister. (zie stukken 3-4-5)

Hieruit blijkt ook dat het een één-op-één-relatie betreft. Er zijn geen andere personen ingeschreven op het adres.

Het is kennelijk onredelijk om op basis van de hogervermelde gegevens tot de conclusie te komen dat het bestaan van een duurzame relatie niet afdoende zou zijn aangetoond.

Dit klemt des te meer daar krachtens artikel 40bis Vreemdelingenwet het stabiel en duurzaam karakter van een partnerrelatie bewezen is indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond.

Zelfs ervan uitgaande dat dit artikel 40bis Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden op 'andere familieleden', dan nog dient vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is om een samenwoont van meer dan 2 jaren niet te aanvaarden als afdoende bewijs van een duurzame partnerrelatie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat het bewijs moet aangeleverd worden van het bestaan van affectieve banden.

“Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene en referentiepersoon bewijs aanleveren van de affectieve band tot op het moment van de aanvraag.”

Hiermee wordt een voorwaarde toegevoegd die niet in de wet staat. Affectieve banden of een liefdesrelatie dienen niet te worden aangetoond in het kader van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Noch artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet noch artikel 47/3 Vreemdelingenwet stellen de voorwaarde dat er sprake zou moeten zijn van affectieve banden. Nergens in de Vreemdelingenwet wordt de vereiste gesteld dat affectieve banden moeten worden aangetoond.

Artikelen 47/1, 1° en 47/3 Vreemdelingenwet worden dan ook geschonden.

Het geeft ook aan dat de bestreden beslissing getoetst heeft aan voorwaarden die niet in de wet zijn opgenomen, en daarmee op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het middel is gegrond.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het afdoende karakter van de geboden motivering dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* zijn dit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster overigens ook de schending aanvoert, bepaalt als volgt: *“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...)”*

Artikel 47/3, §1 van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”*

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel.

Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf.* “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners” zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “deugdelijk bewezen duurzame relatie” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie. De Raad benadrukt dat wat betreft het aantonen van “het duurzaam karakter van de relatie”, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster verwijst naar de door haar ingediende stukken, met name de foto's en bewijzen van geldtransfers, de verklaringen van familie en vrienden en de huurovereenkomst met ingang van 1 oktober 2020 en betoogt dat deze stukken niet *in globo* zijn beoordeeld. Verzoekster wijst er ook op dat het een één op één relatie betreft aangezien er geen andere personen zijn ingeschreven op het adres.

In de bestreden beslissing wordt in essentie gemotiveerd dat de enkele foto's niet aantonen dat verzoekster en de referentiepersoon een duurzame relatie hebben. De foto's zijn slechts genomen op een aantal data en in een beperkt aantal contexten op basis waarvan het duurzaam karakter van de relatie, de stabiele aard van de banden en de intensiteit van de contacten in de geest van artikel 47/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden vastgesteld. De 21 verklaringen vormen evenmin een overtuigend bewijs, aangezien het stuk voor stuk standaard tekstjes zijn, met grotendeels identieke inhoud. Het gesolliciteerd karakter van de verklaringen kan hierdoor niet worden uitgesloten en ze worden niet weerhouden als valabel bewijs. Wat het huurcontract betreft stelt de gemachtigde vast dat het loutere feit van een gemeenschappelijk verblijfplaats niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

De Raad kan het niet onredelijk achten dat verweerder, op basis van voormelde door verzoekster niet betwiste gegevens, heeft geoordeeld dat de voorgehouden affectieve partnerrelatie en het duurzame karakter ervan onvoldoende werden bewezen. Waar verzoekster betoogt dat de stukken niet *in globo* zijn beoordeeld, merkt de Raad op dat de elementen die zijn voorgelegd om de duurzaamheid van de relatie aan te tonen maar niet werden aanvaard, anders zouden moeten worden beoordeeld in geval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoekster gaat ook voorbij aan het motief dat niet wordt aangetoond dat de relatie nog actueel is. Zo wijst de gemachtigde erop dat de meest recent gedateerde foto's teruggaan tot 18 januari 2021. Verzoekster heeft geen nieuwe foto's voorgelegd sinds de vorige aanvraag die dateert van 18 februari 2021, wat langer dan een jaar geleden is dan de huidige aanvraag van 22 april 2022. Verzoekster legt geen nieuwe stukken voor van de relatie gedurende het laatste jaar. Ook de verklaringen op eerdere daten van een half jaar voor de eigenlijke aanvraag. Verzoekster weerlegt dit motief niet met haar betoog dat de stukken *in globo* dienen te worden beoordeeld. Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat de partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon duurzaam werd onderhouden en thans nog steeds bestaat. Het loutere feit dat verzoekster en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben is geen afdoende bewijs voor het bestaan van een duurzame relatie. Het feit dat er geen andere personen zijn ingeschreven op het adres, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekster verwijst in dit verband naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en de bepaling dat het stabiel en duurzaam karakter van een partnerrelatie bewezen is indien de partners gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekster geen argumenten kan putten uit de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet aangezien haar situatie niet valt onder het toepassingsgebied van deze bepaling.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de vreemdelingenwet niet vereist dat affectieve banden moeten worden aangetoond. Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voren dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet verweerder rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan verweerder toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een tijd bestaan (*cf.* "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" zoals bepaald in artikel 47/3, §1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Rekening houdende met de gegevens die voorlagen, kon de gemachtigde op pertinente wijze en zonder miskennis van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon. Een schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel gericht tegen de weigering tot verblijf is ongegrond.

3.3. In het enige middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Onder de bespreking van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aangetoond dat de bestreden beslissing niet kon besluiten tot een beslissing tot weigering van verblijf.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoekster geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot verblijf alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond.

(...)

De bestreden beslissing vermeldt geen enkele wettelijke basis waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund.

De motiveringsplicht houdt in dat ook de motivering in rechte dient te worden gegeven. Deze ontbreekt volledig.

De motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.4. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder dienaangaande het volgende:

“Verzoekende partij voert een schending van de formele motiveringsplicht aan betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd in de bestreden beslissing geen wettelijke basis opgenomen betreffende het bevel. Deze materiële vergissing doet echter geen afbreuk aan de uiteindelijke conclusie van de beslissing omtrent het bevel. Immers, uit de hoofding en bewoordingen van de beslissing blijkt duidelijk dat het een beslissing mét bevel betreft en in de beslissing wordt duidelijk onderzoek gevoerd naar en getoetst aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze materiële vergissing kan een vernietiging van de beslissing dan ook niet rechtvaardigen.

3.5. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen enkele wettelijke basis vermeldt waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. De motiveringsplicht wordt geschonden.

De wetgever heeft in artikel 8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. Verzoekster moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verweerder in de nota stelt dat het om een materiële vergissing gaat geeft zij evenwel niet aan op grond van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het feit dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie

maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er *in casu* eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Immers ontbreekt de verwijzing naar één van de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zoals nochtans uitdrukkelijk voorgeschreven door artikel 8 van de vreemdelingenwet. De toetsing aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voldoet evenmin aan het bepaalde van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen omdat de tweede bestreden beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd.

Het middel gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN